

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. פרס של 10 ל"י יינתן מדי שבוע לאחד הקוראים שבדיהם נדפסו בעמוד זה. הזוכה בפרס השבוע היא הקוראת רחל גר.

סתם חוכמה

צביקה מכפר גלעדי אימן את החברה שלו במילואים. כולם היו תימנים והוא "הלבן" היחיד. "החורבה שלפניכם היא המטרה", הסביר. "אתם צריכים לזחול עד שם, מבלי שהאויב יראה אתכם. בנתם? היכון לפעולה?" וצביקה נתן את ההוראה הגורלית: "פול!"
כולם גופלים, מלבד אחד. הוא עומד וצוחק. "חזור!" קורא צביקה. שוב כולם גופלים, מלבד האחד. צביקה לא מתאפק, הוא ניגש לתימני המזוקן ושואל אותו למה הוא לא נופל וזוחל יחד עם כולם. "אין שום אויב בחורבה", משיב החייל האמין. "זאת סתם חוכמה אשכנזית."

מה שם יקרא למשפט החדש נגד רומק...
...רומק-קרטיזם.

שליח מיוחד של משרד החוץ יצא ערב החג למוסקבה...
...במקום חזן יש להם עכשיו שליח ציבור לימים הנוראים.

נתן אלטרמן יצא בשיר ארוך ומיגע להגנת הדודגים של ראשהמסטרה...
...פעם היה לנו משורר-הדור. עכשיו נשאר לנו רק משורר-הדור ג'.

מה יגיד המנצח ליאונרד ברנשטיין אחרי קונצרט הפתיחה של היכל התרבות החדש...?
...באתי, ראיתי, ניצחתי.

טעות לעולם צודקת

הכרטיסים לתפוחות "תביל" פטורים ממס. (על המשמר)
צבי פריולר, תל-אביב
ידעה מופרכת מיטודה.
ראש המועצה בראשיהעין הורח בדי קנוניה בין הצ"כ והכללים. (דבר) שמעון פירסט, חדרה
כשיד ימין אינה יודעת מה שעושה יד ימין.
השתים התקשו ובכו משמחה. (למרחב)
אורי שיקה, חיפה
מאזוכיטיות.
עם כל ההוקרה לא קריב כמשורר וכמקבר. (דבר) יפה שכך, בני-ברק
שירת הברבור.

— אני חושב שהגזמנו בדיאטה של בנות.

ספר אסבתא!

הציונות הזרדה

אתמול פגשתי את שפיריה, זו היושבת תמיד בשולחן השלישי מימין בכסית. היא היתה נרגשת נורא.
"מתי כתב הרצל את מדינת-היהודים?" שאלה אותי.
"אין לי מושג. למה לך?"
"מה, את לא יודעת? אני הולכת להיות דיילת. מחר יש לי בחינה. נורא חשוב לדעת ציונות. בלי זה לא לוקחים. מה כתב פיינסקר?"
"אוטו - אמנסיפציה." אמרתי.
"בשביל מה לך להיות דיילת?"
"אהה, ידעתי שזה משהו עם מכונות." אמרה שפיריה. "מה זאת אומרת בשביל מה לי? תשמעי, רק מיליונרים טסים באוירון. מי זה היה בורוכוב?"
"רחוב בת-אביב." אמרתי. "למה לך להכיר מיליונרים?"
"מה זאת אומרת? ואיך אסתובב בעולם? את חושבת שאני רוצה להירקב כל החיים כאן? מה אמר א.ד. גורדון?"
"לא יודעת." אמרתי. "משהו על דגניה. מה רע לך בתל-אביב?"
"תל-אביב?" שאלה שפיריה בבוז. "מה יש כאן? כסית, ביבר, קולנוע חץ. אני רוצה את פולני-ברגרי! פיקאדילי! ברודוואי! מתי באו הבילויים?"

כזבים לילקוט

אתם שותקים או לא?
היו ימים שכמעט כל ערב היו הר-צאות וערבים תרבותיים. החברה היו מתכנסים באוהל הגדול ושומעים בדריכות את התוכנית. רק צילי וגליל, ווג אחוים לא תרבותיים בכלל (אבל שמנים למדי), היו תמיד מקרקרים ומפריעים להקשיב. יום אחד התחממו ה-חברה וצעקו לאחוזים. "אתם שותקים, או לא?" אבל האחוזים בכלל לא התרשמו מכל הצעקות, או החברה התחממו עוד יותר והחליטו להתנגק בהם ועוד באותו לילה שחטו אותם, שידעו להם! אבל מפני שהיה סתם חבל לזרוק אותם, אז כבר בשלו אותם ואכלו אותם. ה-חברה היו כל כך מחוממים על האחוזים החופצניים, שהשאירו מהם רק אוילי כמה עצמות עלובות, בסך הכל.
דן צור זיל, חזל סיני, מתוך חוברת לזכרו.

קרא לו אחד
יהודה, זה שאהב לכתוב אופירטות, והחברה קראו לו "משורר ההאחזות", היה, בין היתר, גם מפקד הנקודה. לילה אחד יצא לסיור בין השומרים ותפס אחד ישן לגמרי. הוא החליט ללמד אותו לקח והסתער עליו במכות. כדי ל-עודד את עצמו ולבלבל את האויב, הוא גם התחיל לצעוק בקולי-קולות: "אחמד, תעל הון!"
פתאום התפרץ ערבי אחד מאחרי ה-גדר והתחיל גם כן במכות. בקושי תפסו אותו. כשקצין-הבסתון שאל אותו למח-רת: "תגיד, יהאחמד, מה פתאום נכ-נסת, ועוד לכוך, לתוך קיבוץ של ציר-ניס?"
ענה אחמד בגאווה: "היה לכם מזל, שהוא קרא רק לי. אם היה קורא גם למוחמד ושאר החברה ששכבו מאחורי הגדר, לא הייתם מסדרים אותי ככה."

חמשיריים

מעשה בזקן מחצור
שהחזיק לו בכית המור.
"הוא מזכיר לי" הודה
"נערה המורה,
אך את מי — הרי זאת
לא אזכור!"

"ירידה" כך אמרו למר פיש
"שם שוכב עם אשתך
על הכביש!"
למקום הוא מיהר
הענין לברר —
אך בקושי הכיר את האיש.
גד לוי, תל-אביב

נקודת המבט

שני ציורים אלה נראים ששונים מאד. מימין מצוירת בחורה צעירה, ומשמאל נביע הפור. העץ מכס שני האם הציורים מקבלים צורות אחרות? השווה את תוצאות מכסר השני עם הפתרון שמתחת לציורים.

הצעירה מימין היא גם סבתא זקנה. במקרה זה הענק שעל צווארה הוא הפה של הזקנה. הסנסר הוא אף. כובע נוצות הוא סמפתת ראש. משמאל: בלבו על שחור, זהו נביע הפור. בשחור על לבו, זהו פרופיל של שני ראשים. אחד מול השני.

מה שמתוח - מתוח

הקוסם הגדול

ישבנו בחברה ולא ידענו מה לעשות, עד שהציע שמוליק משחק חדש. אחד מהחברה יצא. בהעדרו יחליטו על מלה. יכניסו את האיש. שמוליק יהפנט אותו, ואז ינחש אחת-שתיים את המלה שנקבעה.
ראשון יצא גד. החלטנו שהמלה תהיה "משמר העמק". גד חזר, שמוליק היפנט אותו בכל מיני תנועות משונות ואמר לו לחשוב על שם של מקום. גד פקח את עיניו ואמר: "משמר העמק".
אמר כולם שמשוהו לא בסדר. הוציאו את גד שנית, ושוב ניחש את המלה בו במקום. אז כולם צעקו שזה מבוים, ושזה לא יכול להיות, וששמוליק הוא רמאי. יותר מכולם צעק הרב-סמל שלנו, יוחאי. אבל שמוליק לא נרתע. "או קיי", אמר ליוחאי, "צא אתה, ותראה אם זה מבוים או לא."
כשיוחאי יצא, אמר שמוליק: "ובכן, חברה, כולכם מבוים שזה היה מבוים. אבל עכשיו נעשה את זה אחרת. המלה הראשונה שיוחאי יגיד, כולכם תצעקו: 'איך ידעת? זה מבוים!'"
קראו ליוחאי. שמוליק היפנט אותו, ואמר לו לחשוב חזק-חזק על איזה שהוא עץ. יוחאי חשב חזק-חזק ואמר: "אורן!" אז כולם פרצו בצעקה: "גבילות! ביימתם את זה! זה לא יכול להיות! אתם לא תסדרו אותנו!"
לשוא ניסה יוחאי להסביר שזה באמת לא היה מבוים, וכי המלה פשוט באה לו, ממש מעצמה. הוא טען את זה חצי שעה בשצף קצף, והתרגו נורא על שאיש לא האמין לו.
מאז יוחאי מסתובב במחנה עם סוד גדול. הוא יודע שהוא מדיום.
רחל גר, תל-אביב